

Minner – Bærplukking (*Aune Sivertsen*)

Molteplukkinga foregikk på våre egne teiger i Belkjosen (Balkjosen står det gjerne på kartet). Rønnelva, Danielvika, Stordalen, Belkjosbotn, Brugdhelleren og Skjellnes var de plassene der vi kunne regne med å finne bær. På Skjellnes var bæra så små at det nesten ikke var noen vits å gå på land der. I Raudbergodden og på Lisjberget var det ikke så mye å finne, heller ikke på Botnes, men det hendte vi var innom der også. Det var helst til Belkjosen vi dro også når vi skulle plukke blåbær og tyttebær. Bærturene var rene utflukter, for da brukte vi hele dagen, og matbomma eller ryggsekken var full av niste. Ofte var den gamle, svarte kaffekjelen i bruk, men det var helst på molteturene, for de var nok mer koseturer enn når vi plukket blå- og tyttebær. Det var viktig å høre værmeldinga når vi skulle på bærtur, for en så pass lang båttur, krevde at det var godt vær. Vi måtte heim til kvelds, for i bærmarka var det ingen steder å overnatte, og heime var det dyr som skulle ha stell. Det hendte også at vi fant mye fin blåbær i Lofllia, ei ganske bratt li mellom Hellarkollen og Blåflåget.

Kaffekos i Belkjosen

En gang mens Svein og jeg ennå var smågutter, dro mamma og pappa på bærtur sammen med Astrid og Nora. De rodde til Lisjbelkjosen, og jeg tror det var for å plukke tyttebær. De ble overrasket av uvær og hadde en dramatisk rotur heimover. Jeg husker ikke detaljer fra den turen, men de som var heime, var nok engstelige. Jeg tror at Nora, som var eldst, ble igjen i Lommeren eller kom seg på land med Saga, mens de andre hadde en strabasjøs tur i småbåten. Om de tre andre også måtte «nødlande» med Saga før de kom heim, er jeg ikke sikker på. Mamma fortalte om denne turen som svært grusom. Hun hadde nok vært veldig redd.

Det var mye arbeid med all bæra som kom i hus. Den skulle renses, syltes og saftes. Oppe i jordkjelleren stod glass, krukker og flasker med saft og syltetøy. Det var en dyd av nødvendighet å sørge for vinterforsyning på denne måten. Det var helt utenkelig å dra på butikken og kjøpe det man kunne produsere selv. De voksne følte nok stor glede og trygghet når denne delen av innhøstinga var ferdig.

Vi unger koste oss på disse bærturene selv om vi visste at også vi burde yte vårt for å fylle bærspannene. Vi ropte til hverandre når vi hadde «skjult botn» og halvfullt, senere lærte vi å bli hemmelighetsfulle og overraske når spannet var fullt. Det hendte vi la et eller annet i bunnen av spannet og så bær oppå der igjen for å vise hvor mye vi hadde funnet, men slikt juks ble fort avslørt. Det var vel slik at vi syntes en hel dag i bærmarka var nokså kjedelig, og at det var lenge mellom matpausene, og da måtte vi finne på noe morsomt. En gang, mange år senere, da jeg ville tjene litt penger, plukket jeg blåbær og solgte på «Sivertsen-butikken» i Nordfold. Jeg kjøpte to skjorter for de pengene. Det er visst den eneste gangen jeg har tjent penger på den måten. Men jeg husker naboer som rodde til Belkjosen og plukket bær som de solgte, og på den måten kunne de kjøpe møbler til huset.

Bringebær og nyper fant vi også i utmarka, men bare i små mengder. Da veien mellom Alvenes og Lakså kom, kunne man plukke store mengder bringebær når det var gode år. Jeg tror bærbuskene trivdes ekstra godt i steinura langs veien før det grodde til med buskas. En gang fylte jeg fire

firelitersspann på en dag! Men rensarbeidet var litt av en jobb. Vi ville ikke ha mark i syltetøyet— og i villbrangebæra kan det være mye mark - så vi undersøkte hvert eneste bær, og det tok tid. Vi gjorde gjerne jobben, for vill bringebær smaker himmelsk.

---- * ----

Denne teksten, som har noen avsnitt av nokså privat karakter, er skrevet til mine barn og barnebarn. Men fordi noen mener at innholdet kan ha interesse for folk utenfor familien, syns jeg det er greit at den tas med på Alvenes-sida.

Arne S